

EDITURA PARALELA 45

A V A N P O S T

Proza

Redactare: Alexandra Turcu
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
POPESCU, IULIA

Notorious / Iulia Popescu. - Pitești : Paralela 45, 2018
ISBN 978-973-47-2729-2
821.135.1

Copyright © Editura Paralela 45, 2018

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

Notorious

IULIA GEORGETA
POPESCU

Editura Paralela 45

Cuprins

Scottie și mașina de scris / 9

Miss Scout / 23

Dino / 51

Cutiute / 55

Cireșica, The House Of The Rising Sun / 59

Jurnal în sticlă / 61

Ștefan și piratul / 75

Jack și vrejul viselor / 119

Scottie și mașina de scris

(o povestire din epoca jazz-ului)

Măinile i s-au arcuit în zbor, și-au împreunat acolo degetele cu nerăbdare, au coborât ca o ploaie controlată peste tastele mașinii de scris și au executat un text de 700 de cuvinte. În numai câteva minute. În numai câteva minute de scris povestea, pământul și pomii din fața casei s-au scuturat de muzica proaspătă care picurase peste ele dintr-un cer aproape identic cu cerul de deasupra orașelului Tarleton, unde Scottie s-a refugiat peste vară.

— Paștele mă-sii, Scottie, mai aștept mult după manuscrisul ăla? Mi l-ai promis săptămâna asta! Vocea lui Bertram schelălăia cu timbrul ei ruginit la capătul firului. Bertram Cartridge era editor coordonator la Collier's. Când se enerva, stropii de salivă mitraliau peretele din fața telefonului în jerbe de dialect irlandez și se întâlneau cu ciudă pe barbă în jos cu prima transpirație a dimineții aceleia de vară intensă care îngropase New York-ul în aburi de briză sărată.

Scena s-a petrecut acum două zile, aproape imediat ce Scott a sosit în Tarleton. Tocmai își despacheta Remington-ul nou nouț. Eh, Remington-ul... L-a primit de curând de ziua lui. Cadoul nu era

defel întâmplător. Și l-a făcut singur, după două săptămâni scurse cu el privind zilnic prin sticla vitrinei înstelate a magazinului Bloom. Seară de seară derula un fel de ritual, se umfla în pene gândindu-se că e un obsedat ce dă târcoale obiectului obsesiei înainte de a și-l oferi cu delicii. Sosea în fața magazinului, cobora din taxi, se sprijinea de marginea stângă a colțului placat cu cărămidă aparentă și privea. Îi plăcea să-l admire cum strălucea acolo în culoarea lui negru-păcură, ca un Ford dement care avea să zboare fără strop de benzină, cu rezervorul numai vise, pe străzile prăfuite ale unui oraș aproape identic cu cel în care el se va refugia peste vară.

... Cu cinci zile înainte de ziua lui, a telefonat la Tarleton. Conacul gema sub greutatea soneriei. De parcă era o talangă.

— Louise, te rog să pregătești casa, a rugat-o el pe servitoarea care se târâse pe coridoarele încinse ale vilei și pe sub enormele ei bucle de păpușă, ca să răspundă în cele din urmă la telefonul înfipt în perete. Sosesc miercuri, săptămâna asta. Mulțumesc.

... Cu mâinile îmbrățișând cutia, Scott s-a aruncat în purpuriul lui Chevrolet și a făcut o lungă călătorie înspre casa lui de vacanță azurie din Tarleton. Ajuns după multe și ostenite ore pe aleea cu pietriș din fața casei, a scrâșnit roțile pe sub sicomorii care-și uneau ramurile într-un plafon compact deasupra capului, cam ca burta verzuie a unei broaște țestoase. Dimineața unui cer fericit se ghicea în petele pe care le aruncau nori mici cât burtica unei vrăbii în iarba tunsă. Avea să scrie toată vara, așa a promis. Deși știa că Bertram avea să-l sâcăie cel puțin o dată pe săptămână la telefonul acela idiot ca să, Dumnezeu știe ca să ce... Pentru că așa era Bertram.

Avea să-și toarne un singur pahar de scotch târziu după-amiaza și avea să-l bea ca pe un medicament și nu altfel, unul pe zi, așa a promis. Și se va ține de cuvânt, întotdeauna se ținea. Deși știa că Louise avea să-l pândească pe la ușă, că avea să-și facă de lucru

prin biroul lui, că-i va arunca priviri de reproș câte cinci minute zilnic, pentru că va găsi unicul pahar gol din încăperea și sticla din cristal de Boemia cu încrustații doar un milimetru mai goală, da, le va găsi... Pentru că așa era ea, o bătrână servitoare suspicioasă și devotată.

...

— Ești praf, a spus el. Praf de stele, a adăugat cu genele sfoase, convingător, cald.

— Da, și în plus am un corp atât de drăguț, râdea ea.

— Tu îți dai seama ce fericit sunt, a luat-o el în brațe. Cu tine aici și cu toată viața asta.

— Sper că mai e loc să fiu și eu fericită în toată fericirea asta, nu-i așa? se alinta ea.

— O să te doară...

A observat că se comporta el însuși ca o domnișoară, mulțumindu-se cu ce se nimerea sau cu ce-i pica. Că se adâncea cinic într-un gol alunecos, ce devenise inima lui. Ce rămăsese deasupra era ridicat și măturat de curenții de aer. Ridica și el din umeri și zicea simplu că așa e viața, soarta etc. Dar fix ca o domnișoară de la școala centrală de fete care a început să citească vreun autor fancy ca să-și dea ochii peste cap că, iată, a aflat taina lumii albastre în care trăia. Observase că eroinele din cărțile scrise de el erau mult mai puternice. Mai brave. Activiste. Și scrise despre asta.

Observase că, atunci când lucrurile ajung la inimă, devin deodată foarte ascuțite, niște chestii lucioase de tăiat, împuns, străpuns, de parcă inima era așa, ca un strugure copt care trebuia musai smuls de acolo și îndepărtat, stors și macerat. De preferat, inima ei. El știa despre inima lui că era doar un porc care se îngărășase

peste măsură și poate de-aia o voia înjunghiată. Și atunci, cine avea dreptate, el sau ea? El știa – din experiență, hihhi – că toată lumea are dreptate. Și a scris despre asta. A scris despre cât de greu era să-ți găsești un țel și despre cât de greu să-l părăsești, apoi să-ți găsești altul. Despre ape și despre munți. Despre bolovani. Și despre cât suntem de fragili.

S-a dezlănțuit. Apăsa tastele în transă. Remington-ul negrupăcură șuiera ca un sfânt care botează cu foc, predicând peste o congregație de sonde. Jos, în bucătărie, Louise privea pe fereastră în grădină. În numai câteva minute, sub ochii ei rotunzi și uimiți, dimineața de miere ajunsese o vipie în care fulgerele trăsneau, tunetele ardeau, pomii își rupeau singuri crengile și plecau în pribegie și-n valea plângerii, frunzele erau pulbere de rugină, cerul cădea pe om iar omul devenea măimuță, armate de ierburi se amestecau cu pământul rupt dintr-o bucată de cer care odată îl ocrotise. Și-a făcut cruce repede, pe urmă încă una. Ba, s-a mai închinat o dată și cu limba în cerul gurii, că se speriasse rău...

La câteva mile, pe Mississippi, o barjă s-a răsturnat și ardea, nu se știe cum, sub ploaia care se prăvălea neîncetat. Un om și-a pierdut viața. Un altul a câștigat-o pe a lui. Acum o voia și pe-a ăstuia de-o pierduse. Le voia pe amândouă. Altul a renunțat la tot și-a scos revolverul. Voia o mână de vieți. Îi mai trebuiau două. Quintă royală.

Louise s-a repezit la etaj. A intrat buzna în biroul dintr-o dată nemaipomenit de întunecat. L-a găsit pe Scott dormind, cu brațele prăvălite peste mașina de scris, în timp ce palma îi alunecase peste tasta z... Era de neînțeles prin ce minune arătătorul bătea spasmodic litera de mai mult de zece rânduri. I-a îndepărtat cu blândețe mâna; pe loc atunci, pâlnia de foc a cerului a încetat să mai aspire.